

[Elbæk-Jessen.]

i Strafdmaalingen, anser mit Parti for en Forbedring og for en Udvidelse af Nævningeinstitutionen — Spørgsmaalet Nævninger foreligger jo ikke her til Drøftelse for eller imod. Vi har al mulig Ærbødighed for vore Dommere og vort Retsvæsen i det hele taget, men for de jævne Befolkningslag og for den almindelige Retsbevidsthed maa de Ændringer, der her foreslaas, anses for at være tiltrængt og af stor Betydning.

Der er rejst en Del Kritik og udtrykt Forargelse over enkelte Frifindelsesdomme i Nævningesager, navnlig i Sager om Barnemord. Nævningerne kan efter den nugældende Lov kun sige ja eller nej, skyldig eller ikke skyldig. Ved disse vanskelige Barnemordssager bliver det oplyst, under hvilke Omstændigheder Forbrydelsen er foregaaet, og disse Omstændigheder kan altsaa ved enkelte Sager være saa formildende, at Nævningerne ikke har kunnet tage Ansvar for at svare „skyldig“, da Dommen dermed vilde være givet og blive unødigt haard. Ved Lovforslaget her anvises Veje til en Strafdmaaling, der bedre svarer til det virkelige Forhold. Hvad Domsmandenes og Nævningernes Deltaelse i Domsafsigelsen og Strafdmaalingen forudsætter, en god sund Forstand, en rolig Dømmekraft, et retfærdigt Hjertelag, kan man roligt gaa ud fra findes i stor Udstrækning i alle Befolkningskredse. Man kan sikkert gaa ud fra, at det her foreliggende Forslag ophøjet til Lov vil give større Sikkerhed og Retfærdighed, og det maa jo være Maalet med enhver Retssag.

Hvad angaar Ændringen til § 29, kan Lukning af Rettens Døre være og bør vel i Almindelighed anses for en Fordel, en Beskyttelse mod utidig Nysgerrighed og Offentlighedens Indblanding i tiltalte private Forhold. Men der bør findes en Sikkerhed for, at det ikke benyttes til Overgreb.

Angaaende Forslaget om Pressens Stilling under Domsforhandlingerne — at den skal være refererende, altsaa uden Kommentarer — er jeg ganske uenig med den ærede socialdemokratiske Ordfører, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at takke det ærede Medlem Hr. Pürschel for hans Udtalelser angaaende Pressens Stilling. Refererende — det bør være tilstrækkeligt, Vejledning eller Vildledning er upaakrævet, og jeg tror ogsaa, Pressen vil være bedst tjent dermed. Jeg har fra fremtrædende Pressefolk hørt Udtalelser om, at saaledes som det var nu, benyttede Pressen natur-

ligvis Loven og skrev, som den havde Lov til, men de vilde anse det for rigtigt, at det blev lovfæstet, at den kun maatte være refererende.

Jeg havde tænkt paa at ville henvise til England; jeg har været noget betænkelig ved det, eftersom Ministeren var opmærksom paa, at jeg gentagende har nævnt England — jeg er aldrig bange for at lære andetstedsfra. Men nu er jeg glad ved at have faaet Undsætning fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, der netop sigtede paa det engelske Forhold paa dette Omraade.

Vi afventer Udvalgets eventuelle Ændringer, men Principperne i Lovforslaget støtter mit Parti, og vi finder, at det bør gennemføres i indeværende Samling.

Axel Dam: Med Hensyn til Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret har vi ganske vist tidligere begrundet vor Stilling, men det er vist ikke uforment her at gentage vort Standpunkt, for at det kan være Tilhørerne bekendt. Jeg er Tilhænger af offentlig Votering i Højesteret med den Begrundelse, at Højesteretsdommerne maa være Mennesker, der formaar at give en Begrundelse af deres Mening og deres Standpunkt, saa at de ikke behøver at være anonyme Stemmebrikker, og jeg tror, det vil tjene til stor Nytte for Oplysningen og Retsfølelsen i Almindelighed, at disse Synspunkter kommer frem gennem de, eventuelt divergerende, Vota, der bliver afgivet af Højesteret. For øvrigt tror jeg nu, at Samstemigheden mellem Dommerne netop vil vise sig større end forventet, saaledes at det er saa langt fra at ville undergrave Tilliden til Retten, at det skulde vise sig, at der sidder Mennesker, som kan se en Sag fra forskellige Synspunkter. Og i øvrigt vil jeg mene, at man jo heller ikke vil ønske, at der skal være en større Tillid end den, som Domstolene virkelig fortjener ved deres Saglighed.

Med Hensyn til Nævningeinstitutionen maa jeg udtale, at vi principielt er Modstandere af tvungne Ombud, medens vi i øvrigt er Tilhængere af Lægmands Medvirken i Retsplejen. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Justitsminister, om der ikke var Mulighed for i Lighed med, hvad man har gjort over for den militære Værnepligt, at aabne en Udvej for dem, hvis Samvittighed forbød dem at optræde som Dommere over for deres Medmennesker, til at slippe fri for det. Der er virkelig saadanne Mennesker — der er jo endog Mennesker, der mener, at al Straf er forkastelig;